

een Napolitaanse klucht - deel 1

JULIE-ANN MERAVILLA·VRIJDAG 19 MEI 2017

Ik vouw de handdoeken op en vraag me zoals altijd af hoe het kan dat een gezin van drie handdoeken gebruikt alsof er dagelijks een voetbalelftal komt douchen. Het katoen begint aan de randjes sporen van slijtage te vertonen en ik dwaal af naar het moment dat ik de handdoeken kreeg. Juni 1995. Een huwelijkscadeau van mijn zus. Een glimlach op mijn lippen vindt de hoeken omhoog bij de gedachte dat de handdoeken langer meegaan dan het huwelijk zelf deed. Foto's van deze feestelijke dag hangen al jaren niet meer aan de wand maar de beelden kan ik oproepen alsof het gisteren was. Gisteren was een mooie dag, maar de storm die eraan voorafging is nooit helemaal gaan liggen.

Daags voor ons huwelijk kwamen beide ouders en twee van de 5 broers en zussen van mijn toekomstige man op onze kosten over uit Napels. Volgens goed Italiaans gebruik ontvingen wij ze thuis. Voorafgaand aan hun komst had ik me een week lang de rol van Mien Dobbelsteen aangemeten om ervoor te zorgen dat er geen hoekje in huis was waar je stof of rommel kon vinden. Het huis was onherkenbaar. De enige slaapkamer die we bezaten stonden we af aan de famiglia en ik zorgde ervoor dat de koelkast van onder tot boven was gevuld. Ik was vast van plan mijn nieuwe familie in de watten te leggen.

Moeder en zus waren echter de drempel nog niet over of mijn leven veranderde in een klucht waarin vooral hun volkse karakter meters hoog werd uitvergroot. Niets maar dan ook werkelijk NIETS kon hun goedkeuring wegdragen. De koelkast werd als eerste geïnspecteerd. Product na product werd eruit gehaald, bekeken, geproefd en afgekeurd. De keuken bleek te klein toen werd ontdekt dat er geen olijven waren. Ondanks dat ik het tafereel met afschuw gadesloeg kon ik het opbrengen om de gemoederen te sussen met de belofte dat ik olijven en alles wat ze nog dachten te missen zou halen.

Nog geen uur later ontplofte de bom in de eetkamer toen de lont van zuslief ontstak op het moment dat ze op de eettafel ging zitten en het blad zuchtend onder een slordige 100 kilo aan lichaamsgewicht een barst in de gehele lengte vertoonde. Als ik het Napolitaans goed begreep, had ze volgens haar zeggen wel dood kunnen zijn en welke idioot koopt er nou zo'n

slechte kwaliteit tafel!! Ik telde tot tien toen ik zag dat mijn nog betrekkelijk nieuwe Ikea eettafel zo was toegetakeld en wist er heel kalm aan toe te voegen dat de 'idioten' in Nederland meestal aan in plaats van op tafel zitten. In stilzwijgen vroeg ik me af wie hier nu meer recht had op een vorm van excuus en verwonderde me over het uitblijven hiervan.

De dagen daarna waren een regelrechte hel. Mijn toekomstige echtgenoot vertrok naar zijn werk en liet me achter met zijn familie die me de ene verwensing na de andere toebeet. Zo was ik naast een hoer, duivel zonder geloof, dief en onopgevoed wezen ook een heks met katten. Niemand die me kon verwijten dat ik niet op zijn minst veelzijdig was. Ik liet ieder schaamteloos gebrek aan respect en fatsoen van mijn dikke huid glijden. Ondertussen werd mij goed duidelijk gemaakt dat ik niets meer te zeggen had in mijn eigen huis. Want het huis van hun zoon en broer was HUN huis. Dat ik dit huis met alles erop en eraan al bewoonde voor ik überhaupt mijn oog op hem had laten vallen en hij in een gespreid bedje terecht was gekomen, werd buiten beschouwing gelaten. Ik vond het best.

Hilarisch werd het echter toen moeder en dochter in onze slaapkamer - die ze ondanks het vriendelijke verzoek hier niet te roken tot rookhol hadden bestempeld - de kledingkast nader gingen inspecteren. Met enige vorm van vermaak sloeg ik gade hoe kledingstuk na kledingstuk in hun eigen opengeslagen koffers verdween. Een shirtje voor broer Gianni, een short voor oom Carlo, een blouse voor zus Sandra en lingerie voor schoonzus Louisa. Ik durf te wedden dat er ter plekke familieleden bij werden verzonnen toen namen de revue passeerden waarvan ik nog nooit had gehoord en de kledingkast leger en leger raakte. Toen ik besloot dat het genoeg was zo en ik de kledingstukken een voor een weer uit de koffers viste en terug legde in onze kledingkast met de woorden: "Deze kleding is van ons en eenieder die denkt iets nodig te hebben is welkom om met me te komen winkelen", heerste er voor een paar minuten een stilte in huis die ik de afgelopen dagen niet meer had ervaren. Mijn geduld was getest en op. In mijn blik moet een waarschuwing hebben gelegen.

een Napolitaanse klucht - deel 2

[JULIE-ANN MERAVILLA · ZATERDAG 20 MEI 2017](#)

Ik was alleen achtergebleven in een ruimte waar ik gewend was te slapen, maar waar niets meer vertrouwd en veilig aanvoelde. Een vreemde in mijn eigen huis met om me heen een verzameling aan sporen met één gezamenlijk doel: het saboteren van een huwelijk wat over enkele dagen plaats zou vinden. Mijn blik ontsnapte door de ramen naar buiten om herkenning te vinden in het feit dat ik toch echt in mijn eigen land was en niet ergens in een buitenwijk van Napels zwierf of in een episode van de Godfather was beland. Mijn gedachten hadden nooit veel nodig om te reizen. Ik had deze mensen vaker ontmoet, ik wist waartoe ze in staat waren en was me vooral bewust van hetgeen buiten hun mogelijkheden lag. In een flits bevond ik me in 1991.

Het was rond Pasen en de knappe Italiaan die ik in Florence had ontmoet had me gevraagd of ik het weekend meening naar zijn familie om de feestdagen door te brengen. Nietsvermoedend was ik in het avontuur gestapt en zo geschiedde het dat ik nog geen week later 100 jaar terug in de tijd was gegaan. Aan de keukentafel de hele familie. En dan bedoel ik ook de h-e-l-e familie. Alle broers en zussen met mannen vrouwen en kinderen. Maar ook ooms en tantes, neefjes en nichtjes. Ik kon ze niet eens tellen zoveel. We aten spaghetti allo scoglio en hoewel la mamma fantastisch kon koken vroeg ik me af of die scheermesjes alleen op mijn bord lagen en het echt de bedoeling was dat de gebroken stukjes tussen de saus en pasta scherp in mijn tong en gehemelte staken. Het konijn dat vervolgens op tafel werd gezet was nog als zodanig herkenbaar. Iets weigeren te eten werd als onbeleefd gezien en braaf at ik mijn portie huisdier op. Als je mijn huid uitwong kon je het vet zo weer bottelen voor een volgend gerecht, om van het glazuur dat bij 'i dolci' spontaan van mijn tanden sprong nog maar te zwijgen.

Alsof de kerkklokken hadden geluid, waren van het ene op het andere moment alle 'gasten' van tafel opgestaan en in het niets verdwenen. Mijn gastheer lag net als zijn vader, broers en zusjes languit op een bed te maffen. Overgebleven waren la mamma en ik in een ruimte waar de spoelkeuken van een restaurant van onder de indruk zou zijn. Goed opgevoed als ik ben begon ik aan de vaat. La mamma keek nauwlettend toe en gaf me aanwijzingen alsof ik voor het eerst water uit een kraan zag stromen. Ondertussen werd ik uitgehoord over hoeveel linnengoed ik had verzameld, van welke kwaliteit die was en hoe zwaar het zilver woog. Nietsvermoedend en me de Italiaanse gebruiken rond de bruidsschat niet eigen,

antwoordde ik naar waarheid en vertelde dat ik voordat ik in Florence was gaan wonen op mezelf woonde in Amsterdam en eigenlijk al een hele inboedel bij elkaar had gespaard, kind was van gescheiden ouders, mijn kinderwens nog niet had geteld en geen geloof aanhing. Toen het serviesgoed, potten en pannen weer blinkend in de kast stonden en het verhoor was geëindigd vertrok ook la mamma naar haar slaapvertrek.

Ik voelde me als assepoester in het verkeerde sprookje en glipte zonder een schoen op het trappenhuis achter te laten het huis uit om een rondje in het dorp te maken en een plekje in de zon op te zoeken. Daar maakte ik beleefd een praatje met dorpsbewoners die van hun Vespa stapten om een gesprek aan te knopen. De vrijheid duurde echter niet lang want voor ik het wist kwamen er van beide kanten auto's in volle vaart en luid claxonnerend op me af gereden en werd ik door paniekerig pratende familieleden als een gevangene weer mee naar binnen gesleurd waar inmiddels iedereen klaarwakker en in rep en roer was. Alsof ik op een beklagdenbank had plaatsgenomen hoorde ik het ene na het andere vonnis over me uitgesproken worden. Hoe ik het in mijn hoofd kon halen om als jonge vrouw in mijn eentje naar buiten te gaan. De hele buurt zou er schande van spreken en zeggen dat ik een hoer was. In korte tijd en zonder mogelijkheid tot verweer werd ik veroordeeld tot goddeloos wezen, beest zonder ziel en niet opgevoed weeskind.

Lang om aan mijn nieuwe identiteit te wennen kreeg ik niet want de volgende dag werd ik als een Barbie aangekleed en meegevoerd naar de plaatselijke markt, waar ik – en dat is geen grapje – voor iedereen die de familie kende een rondje moest draaien waarna ze met hun - vaak vieze - handen door mijn lange blonde lokken aaiden alsof ik een kermisattractie was. In het bijzijn van anderen deed la mamma of ik een lot uit de loterij was die haar zoon had gewonnen, de blanke prinses van een andere planeet, een aankleedpoppetje en de meest gewenste schoondochter. Binnen werd mijn bagage onderzocht, verloren ze me geen moment uit het oog en werd iedere gelegenheid aangegrepen om me te beledigen.

Ook in de jaren die volgden was een bezoek aan de Napolitaanse familie altijd een ware beproeving, waarbij ik trachtte uiterste beleefdheid op te brengen en waardering uit te spreken voor alles waarin ze bevestiging zochten maar nooit mezelf kon zijn. Hoe voorbeeldig ik me ook gedroeg, goedkeuring of respect zou ik nooit ontvangen.

Het was naïef geweest om te denken dat zij in mijn land en mijn huis zich maar enigszins zouden aanpassen aan mijn normen en waarden zoals ik dat ook altijd had opgebracht. Toch was ik daarvan uit gegaan. Ook het feit dat het jongste zusje en ik het tot aan nu altijd wel goed met elkaar konden vinden had bijgedragen aan mijn verwachting dat het gezellig zou zijn ze hier te hebben. Dat we samen een feest zouden vieren... Maar zij had zich ontpopt als Cruella de Vil en Cruella had mijn huis ingenomen.

een Napolitaanse klucht - deel 3

JULIE-ANN MERAVILLA·ZONDAG 21 MEI 2017

Wolken leken zich te stapelen binnen de muren van mijn huis. In mij bewaarde ik donder en bliksem. Moeder en dochter bespraken de twee zwarte katten in de huiskamer en kwamen tot de slotconclusie dat ik ook tot de beestachtige behoorde, want een mens zonder geloof heeft immers geen ziel. Ik kon er op dat moment alleen maar om lachen en dacht als jullie het voorbeeld van menselijkheid zijn, schaar ik mij graag onder de dieren en ik duwde mijn gezicht provocerend in de dikke zwarte vacht van mijn zwarte duivels. Ik had genoeg tot tien geteld. "Pas maar op dat ik jullie niet beheks", zei ik met een engelengezichtje en verwenste ze in zoetsappig Nederlands naar het andere eind van de wereld.

Ik keek opzij naar de man wiens naam ik over een paar dagen zou dragen. Ik kon de woorden waarin hij het voor me op zou nemen wel van zijn lippen rukken, maar ze lagen er niet. In plaats daarvan las ik onmacht in zijn ogen. De helft van mij wilde de man in hem hardhandig wakker schudden, de andere helft wilde hem omhelzen... beschermen voor deze aan waanzin grenzende komedie door zelf de sterkere te zijn en de continue stroom aan vernederingen over me heen laten glijden. Maar ik was op en in plaats van ze naast me neer te leggen, bleven ze kleven aan mijn opstandigheid en prikkelden mijn irritatie. Mijn tong stond op scherp, mijn blik op doden.

Op de agenda van La Famiglia stond mijn vrijgezellenfeest. Ik had ze nog voor aankomst uitgelegd dat ik er twee dagen niet zou zijn en met mijn vriendinnen ging vieren dat ik ging trouwen. Hadden ze met de afstand tussen Napels en Amsterdam nog begripvol geklonken,

nu was het hele gebeuren al dagen onderwerp van gesprek. Vooral het feit dat ik 1 nacht samen met alle andere meiden bij mijn vriendin zou slapen die wel twee huizen verder woonde gaf aanleiding om mijn trouw ter discussie te stellen. Alleen een slet slaapt niet thuis, zei het kleine monster. Het liefst had ik tegen haar gezegd dat ze dan maar gauw zelf naar huis moest gaan, maar ik zette mijn laatste restje geduld in om uit te leggen dat het allemaal heel onschuldig was. Er zou geen stripper langskomen en ik was in veilige handen. Dat het eigenlijk een feestje was om te vieren dat ik nog vrijgezel was zei ik er niet bij, maar ik vond op dit moment die gedachte wel een feest waard! Mijn aanstaande stelde voor om dan op zijn minst die nacht thuis te komen slapen om de gemoederen te bedaren. Mooi niet dacht ik! Je hebt me dagenlang alleen gelaten met die familie van je, het is nu jouw beurt. In gedachte verplaatste ik de wijzers van de klok tot het moment dat ik door mijn vriendinnen 'ontvoerd' zou worden. Wat het ook was, het zou mijn redding zijn

In de voor 6 personen veel te kleine huiskamer zette ik, omdat ik het zat was me in een hoek te laten drijven, de strijkplank pontificaal in het midden en begon - voor de tv die 24/7 op Rai Uno stond - aan de strijk voor ons aanstaande huwelijksreis. Als laatste uit de mand streek ik een satijnen slip dress met bloemdessin. Het monsterlijke zusje uitte haar bewondering voor het jurkje en ik dankte haar vriendelijk waarbij ik eraan toevoegde dat het een cadeau van mijn moeder was voor op reis. De draak van een moeder kwam voor me staan en zei luid: "Ze zegt dat ze het een mooi jurkje vindt". Ik reageerde rustig dat ik dat had gehoord en haar had geantwoord. "Je snapt het maar niet hè?", ging ze door. "Als zij zegt dat ze het mooi vindt, wil ze het hebben." Mijn bloed was net zo heet als het ijzer in mijn handen en ik had geleerd dat je het dan moet smeden. "Dat snap ik inderdaad niet. Wat wil ze er mee doen? Haar Barbie mee aankleden?" Vier jaar frustratie van het eeuwige commentaar dat ik te dun was en meer op een Barbie leek dan op een mens kwam in al mijn sarcasme naar boven drijven. In mijn stem meer kracht dan de twee vrouwen bij elkaar aan volume konden produceren. Het was ze gelukt. Na zoveel beledigingen te hebben weerstaan, struikelde ik nu over iets simpels als een jurkje. Ik herpakte mezelf en maakte mijn excuses terwijl ik iets mompelde over huwelijk stress.

Mijn bijna-man keek me dankbaar aan. Een blik die ik alleen met mijn hart kon beantwoorden. Hij moest eens weten hoe zeer ik op dat moment twijfelde aan dat hele

huwelijk... aan hem. In mij woedde de kracht van een Vesuvio die op het punt stond zijn hete, allesvernietigende lava over deze mensen uit te storten.

een Napolitaanse klucht - deel 4

JULIE-ANN MERAVILLA · DINSDAG 23 MEI 2017

Het was een verademing om samen te zijn met mijn vriendinnen, die enorm hadden uitgepakt om van deze 2 dagen een feestje te maken. Ik ontweek de blik van mijn zus. Als geen ander kon zij mijn gedachten verstaan nog voor ze op mijn gezicht werden ondertiteld en ik wist dat ik zou breken zodra zij de scheuren in wat de gelukkigste dag van mijn leven moest worden, zou ontdekken. Bovendien wilde ik de feestvreugde niet verpesten. Haar voelsprietten waren echter getalenteerder dan mijn acteertalent. Midden op de dijk van Volendam braken de dijken achter mijn ogen en stortte ik alles van de afgelopen dagen over ze uit. Zij en mijn beste vriendin wisten dat dit weleens kon betekenen dat ik de boeken in zou gaan als een 'runaway bride'. Ze waren ook beide groot fan van mijn vriend en wisten hoeveel liefde er tussen ons bestond. Voorzichtig keerden zij het tij waarin ik dreef. Ze hadden gelijk ook. Zodra La famiglia weer 2000 km verderop zou zitten zou de rust in mijn huis terugkeren en de liefde tussen ons zich weer settelen. Dit was tijdelijk en ik krachtig genoeg om het mijn hoofd te bieden. Uit solidariteit hesen we ons allen in klederdracht... one for all, all for one, dansten tot laat in de ochtend in de Surprise bar van Amsterdam en sloten de volgende dag af met een high tea in het Amstelhotel.

Nog een 1 dag te gaan voor ik volmondig mijn ja zou laten klinken. Dat moest te doen zijn. Vanavond zou er een kennismaking plaatsvinden tussen mijn ouders en de Napolitaanse clan. Bij thuiskomst werd ik stevig omhelst en gekust door mijn grote liefde die ik morgen mijn man zou noemen. Het voelde goed en deed mijn eerdere twijfel smelten als kaas door de pasta. Bij het vallen van de avond kwamen mijn ouders. Mijn schoonfamilie drukte hun neuzen tegen het raam toen de dikke BMW 7 serie van mijn vader voor de deur parkeerde en hij in maat gesneden pak uitstapte. Dat zou misschien enig indruk op ze maken dacht ik, want mijn ouders waren dan misschien gescheiden, ik kwam van goeden huize en tussen mijn ouders was er sprake van respect en vriendschap. Bovendien spreekt mijn vader vloeiend Italiaans en was prima in staat om een geanimeerd gesprek op gang te brengen. Mijn moeder was een mooie vrouw die klasse uitstraalde en respect afdwong alleen maar

door aanwezig te zijn. Mijn lief keek trots, want hij wist dondersgoed hoe zeer hij het getroffen had met zijn schoonfamilie. Hij wel. Dit moest wel goed gaan. Maar het ging niet goed.

Mijn ouders waren nog nauwelijks binnen of moeder en dochter schreeuwden zoals alleen Napolitanen dat kunnen. Mijn vader maande ze tot kalmte en legde rustig uit dat ze waren gekomen om kennis te maken en het programma voor morgen door te nemen waarbij van alles voor ze was geregeld. Ze zouden netjes worden opgehaald en weer teruggebracht. Tijden werden doorgenomen en de dagindeling uitvoerig uitgelegd. Het zusje ging dwarsliggen. Ze wilde zelf naar de locatie rijden met de auto van haar broer. Ik legde rustig uit dat dit niet kon, omdat je in Nederland nou eenmaal niet zonder rijbewijs mag rijden en wij ook niet verzekerd zouden zijn mocht er onderweg iets gebeuren. Ook wilden we niet in spanning zitten of zij in een vreemd land, waar gestopt werd voor rood, zij de weg wel op tijd en heelhuids zouden vinden. Genoeg argumenten dacht ik. Zij dacht daar anders over. “Als ik in die auto wil rijden, dan rijd ik in die auto.” Het was dezelfde logica waarmee ze de afgelopen dagen had meegedeeld dat zij rookte waar ze wilde, pakte wat ze wilde, met onze huistelefoon naar Italië belde wanneer ze wilde en aan mijn spullen zat als zij wilde. “Niet zolang ik ademhaal”, was mijn antwoord. Mijn vader deed een poging haar in alle redelijkheid uit te leggen dat haar idee waanzin was en dat ze echt goed verzorgd zouden worden en niets te kort zouden komen. Maar al snel bleek dat mijn schoonfamilie helemaal niet was gekomen voor een bruiloft, maar om die te voorkomen.

Met hetzelfde gemak waarmee moeder en dochter mij al dagen terroriseerden, waren nu mijn ouders doelwit. Ik stond erbij en keek ernaar. Een reeks aan verwijten passeerden de revue, De een nog ridiculer dan de ander. Toen ze ook nog eens zo ver gingen om te zeggen dat ze mij niet goed hadden opgevoed vergat ik tot tien te tellen. Ik deed niet onder voor de gemiddelde Italiaanse vrouw die vol passie als een furie haar mening op tafel legt. In rap Italiaans maakte ik ze duidelijk dat mijn grens was bereikt en overschreden. Ik vroeg met welk recht ze dachten zo tegen mijn ouders tekeer te gaan en welk gebrek aan inzicht ze hadden om niet te snappen dat als het over opvoeding ging ze nog niet in de schaduw konden staan bij wat mijn ouders voor mij hadden gedaan en nog altijd deden. Niet alleen hadden zij ervoor gezorgd dat ik mijn opleidingen had genoten en in een netjes ingericht

huis woonde, maar ook hadden zij *hun* zoon – die met niets naar Nederland was gekomen – met open armen ontvangen en hem zowel financieel ondersteund als garant gestaan voor zijn verblijfsvergunning. De zoon die zij zelf toen hij 10 jaar oud was van school hadden gehaald en in een schoenenfabriek hadden gezet voor een paar lires per dag. Op kosten van mijn ouders was zijn gebit voor het eerst door een tandarts van dichtbij bekeken en gerenoveerd. Een zoon die zich nu pas, dankzij mij en mijn ouders, kon gaan ontwikkelen. Een zoon die dankzij mij had leren lezen en schrijven. Dat mijn ouders zijn gereedschappen voor het doen van klusjes hadden bekostigd en zijn privélessen Nederlands betaalden. Een zoon die nu een baan had waarbij hij was verzekerd en hier iets aan het opbouwen was. Gelukkig was. Ze moesten mij, maar in ieder geval mijn ouders, op hun blote knieën bedanken, want zij hadden meer voor hem gedaan dan zij ooit hadden opgebracht.

Moeder en zus ontstaken in woede. Zoveel waarheid was natuurlijk moeilijk te incasseren. Wat zich vervolgens afspeelde heb ik voor een groot deel verdrongen en kan ik niet na vertellen. Wel weet ik dat het kleine kring me fysiek aanviel en er heel wat mankracht voor nodig was haar van me af te trekken. Niet veel later was ik – op de dag voor mijn huwelijk - door mijn schoonfamilie uit mijn eigen huis gezet. Ik geloof ook niet dat ik nog een seconde langer had willen blijven. Mijn moeder die tot dat moment steeds tegen mij had gezegd dat het wel mee zou vallen als ik haar verhalen vertelde over mijn schoonfamilie, kon welbespraakt als ze is niet verwoorden wat er zich had afgespeeld. Het zijn net ondervoede beesten had ze gezegd in een poging het gebeuren te verklaren. Later, toen ik bij haar thuis in bed lag te huilen, vertelde ze me dat deze mensen zo ver in ontwikkeling achter lagen, dat je het ze nauwelijks kwalijk kon nemen. Dat je met deze mensen nooit een gesprek zou kunnen voeren gebaseerd op redelijkheid en zij zich alleen door een oerinstinct lieten leiden.

Aan de man met wie ik morgen in het huwelijk zou treden was door zijn familie de keuze opgelegd 'zij of wij'. En dat was exact de motivatie van hun komst geweest.

een napolitaanse klucht - deel 5

JULIE-ANN MERAVILLA·WOENSDAG 24 MEI 2017

Ik lig in het grote bed waar ik als klein kind ook lag wanneer ik ziek was en ziek ben ik! Misselijk van alle spanningen probeer ik weerstand te bieden aan de twijfels die krampen veroorzaken in mijn hele lijf. Mijn hoofd barst van de scene die op repeat lijkt te staan, ik probeer de beelden te monteren in een verhaal dat ik kan begrijpen en zou heel graag 'Cut' willen roepen om daarna een herschreven 'take two' op te nemen. Aan de kast hangt mijn trouwjurk, over mijn wangen biggelen dikke tranen. Het contrast kon niet groter zijn. Mijn moeder komt met wat eten en drinken aan het bed zitten. Ik drink om mijn tranen aan te vullen maar krijg geen hap naar binnen. Mijn moeder observeert me zoals alleen moeders dat kunnen. "We kunnen het ook afblazen Julie. Als je morgen niet in het huwelijk wilt stappen, bel ik alles en iedereen af." Dit stond niet in mijn script. Ik ben iemand van mijn woord en ook al geef ik die officieel pas morgen.. in mijn beleving gaf ik die al toen ik ja zei tegen de vraag of ik met hem wilde trouwen.

Ik kijk naar mijn jurk en voel geen enkele blijdschap. Meer tranen stromen over mijn gezicht. Ik wil niet nadenken, geen beslissingen nemen... ik wil even niet meer zijn. Ik kijk haar aan en antwoord; "Wie zegt dat hij er morgen staat? Hij moest kiezen tussen mij en zijn familie." Ik heb werkelijk geen idee wat er nu in zijn hoofd omgaat, of het schreeuwen daar in huis in heftigheid is afgenomen. Zitten ze gezellig om mijn gebroken eettafel? Zijn ze ook zijn koffer aan het pakken? Ik weet het niet en het kan me allemaal niets schelen ook. In mijn gedachte ga ik de gastenlijst af. Dat zijn heel wat telefoontjes en dan hebben we ook de catering, de taart, de ambtenaar van de burgerlijke stand en de Italiaanse pater... Ik sluit mijn ogen en vermoeidheid voert me naar een slaap waarin tijd en plaats niet meer bestaan.

Ik word uit mijn coma gerukt wanneer mijn moeder me wakker maakt en me de telefoon geeft. Het duurt even voordat ik uit mijn slaap ben en bewust kan luisteren naar wat er wordt gezegd. Het voelt alsof mijn lichaam me wil beschermen voor de woorden dat hij voor zijn familie heeft gekozen en daarom alles wat er gezegd wordt niet doordringt tot mijn brein. Verdoofd zit ik aan de telefoon. Ik hoor klanken maar geen woorden. Dan volgt er een stilte. Die hoor ik wel. "Wat zei je?" vraag ik. Hij vraagt hoe het met me gaat. Op het puntje van mijn tong liggen de woorden 'wat denk je zelf?', maar ik geef klank aan "Het gaat wel." Of hij naar me toe mag komen. Ik weet het niet, maar zeg hem dat hij me maar even met rust moet laten. Ik voel me veilig waar ik nu ben. "Ben je er morgen wel?" zijn stem wankelt.

“Jij?” meer krijg ik niet over mijn lippen. “Ja, ik zal er zijn. Ik kies jou. Dat deed ik 3 jaar geleden al toen ik naar Nederland kwam.” Ik beseef heel goed dat ik hem weg heb gehaald bij zijn familie. Dat hij door bij mij te zijn ontvreemd is van zijn roots en ik voel me verantwoordelijk. Er is voor hem geen weg terug, hij zou niet meer aarden in Napoli, zijn wortels zijn verplaatst. En... niet onbelangrijk.. ik houd van deze man. “Ik zal er ook zijn.”, antwoord ik en hoor de geruststelling in onze stemmen terugkeren.

8 juni 1995. De tranen die gisteren zijn vergoten hebben hun sporen achtergelaten. Mijn ogen zijn dik en rood, ik moet ze soms sluiten om nieuwe tranen tegen te houden.. De visagiste heeft er een hele klus aan. Ze kan smeren wat ze wilt, maar de glans in mijn ogen is vertrokken. Mijn jurk zit zelfs nadat hij een paar weken geleden nog werd ingenomen, ruim. Ik had me deze dag zo heel anders voorgesteld. Later zal ik horen dat mijn ochtend nog feestelijk was in vergelijking bij die van mijn man. Alleen stond hij die ochtend op. Zijn ouders, zusje en broertje bleven in hun slaapkamer. Wat er door hem heen moet zijn gegaan toen hij moederziel alleen zich aankleedde voor zijn grote dag valt nooit in woorden uit te drukken. Zijn getuigen, die hem op komen halen om met de zilveren Porsche naar het stadhuis te rijden, worden de toegang tot ons huis ontzegt.

Ondanks een serieuze poging van zijn familie deze dag te voorkomen, staan we niet veel later tegenover elkaar voor de ambtenaar van de burgerlijke stand. Op het moment dat het jawoord valt is alle twijfel verdwenen. In de kerk, waar we uit respect voor zijn ouders ook trouwden en een Italiaanse pater de mis opdraagt hebben we zelfs onze lach teruggevonden. Na afloop sprak Padre Romedio de wijze woorden tot mijn man dat hij een familie heeft verloren, maar er een geweldige familie bij heeft gekregen. Op ons strandfeest later die avond is hij een graag geziene gast en bewijst hij te kunnen drinken als een spons.

Een goed sprookje, waar altijd een rol is weggelegd voor één of meerdere heksen, eindigt met een lang en gelukkig!

De familie van mijn man hield woord en brak alle banden. Hij scheen er vrede mee te hebben en ik vond het wel best zo. Een paar uur na de geboorte van onze zoon op 3 augustus 1998 was de gedachte om ooit geen contact meer met hem te hebben iets wat ik me niet voor kon

stellen. De band tussen moeder en kind mag niet worden doorgesneden, daar zit altijd een onzichtbare navelstreng tussen waar een moeder door ademt. Ik drong er bij hem op aan om het contact met zijn familie te herstellen, omdat ik anders geen rust zou vinden. Het lukte. Het nieuws van de komst van een nieuwe stamhouder had Napoli bereikt en gaf aanleiding genoeg om de draad op te pakken. Ik heb mijn schoonfamilie daarna nog regelmatig gezien. Ondanks dat ze zich nooit meer zo naar mij hebben misdragen en ik zelfs in de houding van mijn schoonmoeder dankbaarheid voelde voor het feit dat ik ze weer had samengebracht heb ik altijd afstand bewaard en ze nooit in mijn hart kunnen sluiten. Het huwelijk hield uiteindelijk geen stand, maar spijt heb ik nooit gehad. Nog los van de twee prachtige kinderen die eruit voortgekomen zijn, heb ik absoluut gelukkige tijden gekend. Hoe je op het verleden terugkijkt is een keuze. Ik koester het geluk dat ik heb mogen ervaren en accepteer dat 'gelukkig' wel lang, maar niet voor eeuwig bleek te zijn.